

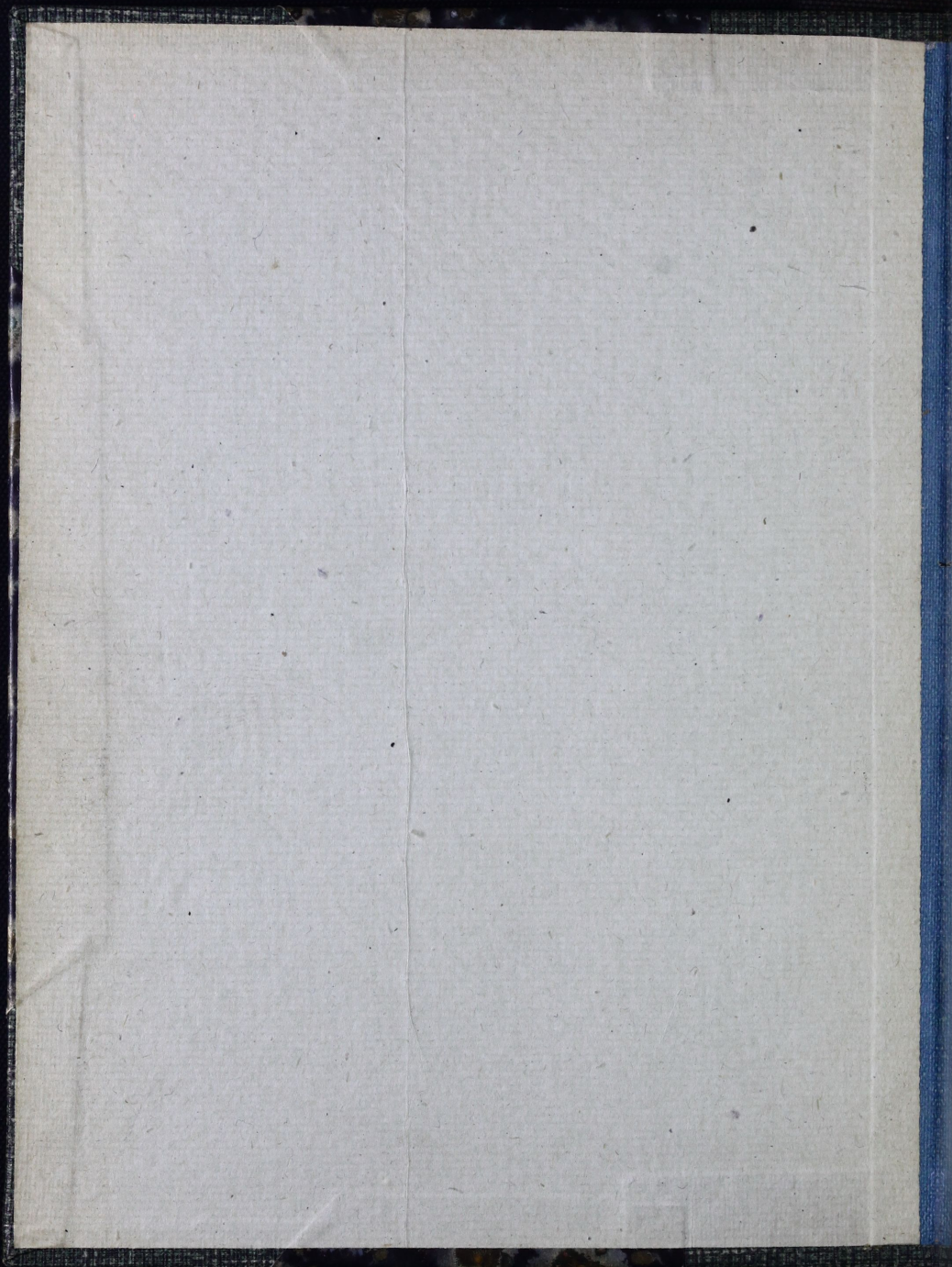
R.M.I.4°

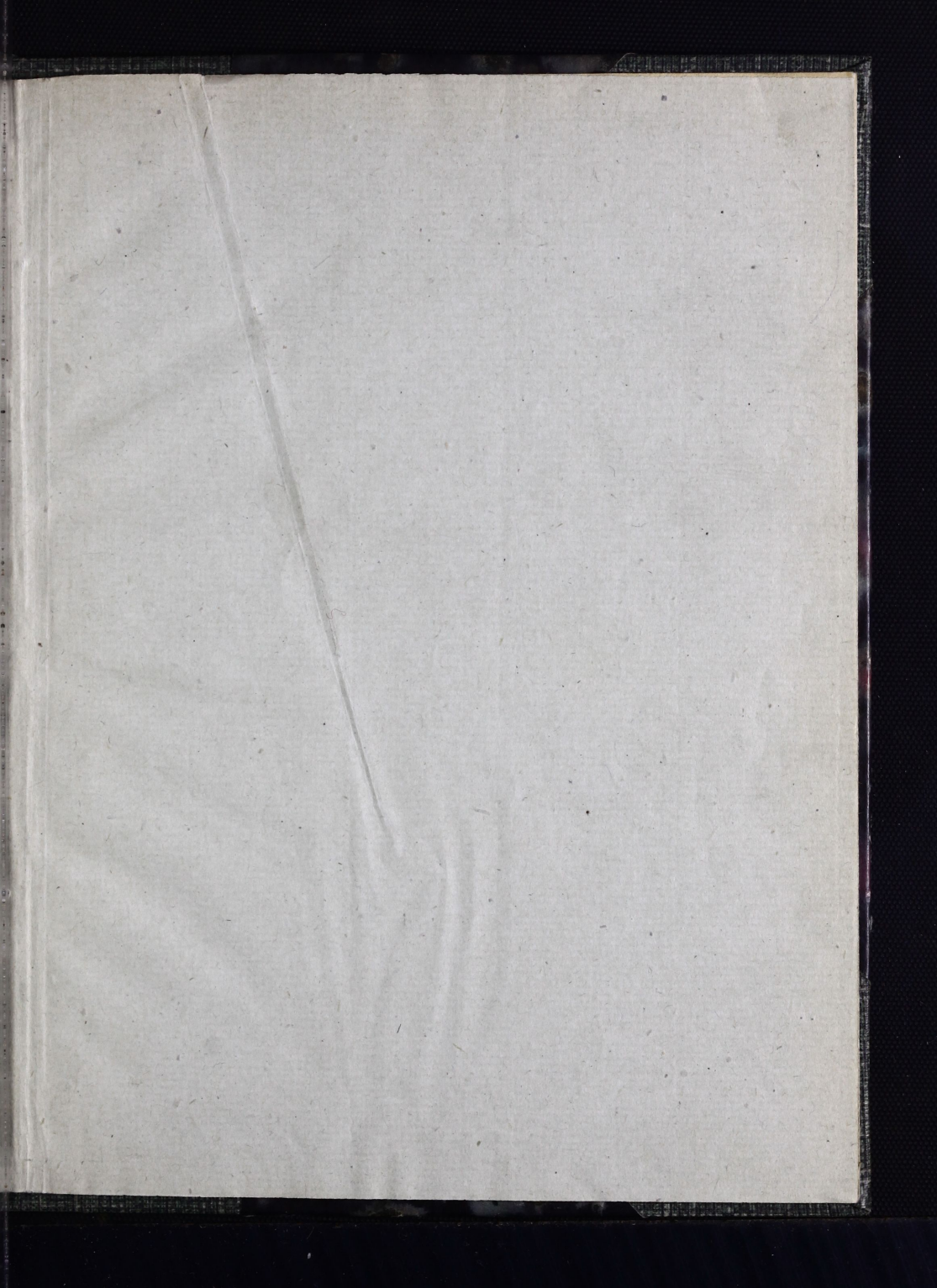
201

Szentmártoni J.
Tékozló fiu

Kolozsvár

1636

Az Tékozlo Fiunak
HISTORIAIA,
MELYBEN A TTYA TOL
VALO EL BVC SVZÁSA, NAGY SZE-
génysegre valo jutása, Attyához valo haza menése,
és Attyának hozzá valo kegyeslege,
iratik meg.

Authore Iohanne B. Ssentmartoni.

AD NOTAM: Oh te Keresztvény Ember, serkeny fel álmodbol. etc.

Ez Historia melle adatott az Vasrol valo Enek-is.

Anno
16

Domini
36

CLAUDIOPOLI,

Typis Heltanis imprimebat Georgius Abrugi.

Az Tékózlo Fiunak
HISTORIAIA,
MELYBEN ATTYA TOL
VALO EL BVCSVZÁSA, NAGY SZE-
génysegre valo jutása; Attyához valo haza menése,
és Attyának hozzá valo kegyeslege,
íratik meg.

Authore Iohanne B. Sentmartoni.

AD NOTAM: Oh te Keresztyén Ember, serkeny fel álmodbol, etc.

Ez Historia melle adatott az Vasrol valo Enek-is.

Anno
16

Dominī
36

CLAUDIOPOLI,

Typis Heltanis imprimebat Georgius Abrugi.

Az Téközlo Fiansk
HISTORIA

AD LECTOREM.

Fortunelusus, & atrociana noscere jura
In genus humanum, sedule Lector amas?
Historias veras, & discere facta priorum
Visne opere in parvo? vis joca? visne sales:
Si virtutis iter, si noscere criminis ansam,
Si res præclaras ut doceare, cupis.
Hoc breve opus tibi erit noctesq; diesq; legendum,
Huc ades, hinc lucrum non mediocre ferens.

ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

SZER-

Bonini
30

Anno
18

CLAUDIOPOLIS

Typis Helentis impensis Georgius Spangl

ZERTELEN RVT DOLOG VOLT

Bűnnel meg rakodni, Az nyavalyás embernek holtig abban lakni, Bóldog pedig az ember ha ki meg tud térni, Az szent Irás késszéről bizonyfagot tenni.

Mert valaki fertelmes bűneiben meghal, Nem leszen az hívek közt annak vetett aszta, Meg furdallyák az csontyát hegyes tűzes vassal, Sirva kiált Pokolban vakmerő ludassal.

Ha ki pedig bűnéből Hűtél ki tud térni, Istenétől kegyelmet zokogva kezd kérni, Annak sőtét köntöfő meg kezd féltéredni, Menyegzői ruháit reá kezdik adni.

Erdő én is egy példát mondok az irásból, Az ember életének meg ióbbitá sarol, Vészedelmes dólgoznak hátra hagyás sarol, Mint kellyen visszá térni pokol aytaiárol.

Egy szent Atyát olvasunk az régi üdőben, Kiről szól Idvezítőnk szent Lukás könyvében, Ennek vala két fia felnevedésben, Mind az ketten ékesek iffiui erőben.

Gondot viselt az Attyok szép öltözetekre, Mint az io Atya fokot édes gyermekire, Ruházatokat szerzet iokat mindenikre, Vgy vigyázot reá iok mint feme fényére.

Gondolkodék magában egykor az kissebbik, Ki azt alította vala hogy ő volna iobbik, Idegen országokra menni kívánkozik, Az Attyától budosni gyakran így kéredzik:

Add ki az én réfemet most iffiusagomban, Mert el untam heverni kellelten házamban, Nám csak ithon aggok meg szép virág koromban, En emberfég tanolni megyek Chorinthusbá

Láddé ithon házamban senki nem tart Vrnak, Azért adtam magamat rettenetes bunak, Köntösöm hog' szép vagyó azzal sem gondolnak, Oda megyek hol engem mődanak urfinak.

Kitértefitem híremet ez egész világra, Fénlik emlékezetem az sőtét északra, Nevem meg őrekedik mindének látára, Nem lakom én csak ithon véghetetlen kárra.

Aszrakarnám hogy erre magadis intenél, lo lovakkal sok pénzrel engem kéfítenél, Sok vitéz ló fogákat velem erefítenél, Te magad is Tengernek partyáig kifétnél.

Nem egész Ferfiu az ki csak otthon roshad, Meg az iol főt e-
tek is fokára meg poshad, Te sem laktál csak itthon Apa hísem
tudhadd, Az én utamot is te hát meg nem foghadd.

Tuddé az palántot is helyéből ki tépik, Hogy káposztává
legyen másuva ültetik, Látom az ágh hegyet is fárol hogy le-
metzik, Hogy gyümölsőt teremien más tőkében téfik.

Budofással szerzet hírt Hercules magának, Budofással lőt
Vra Sandor ez világnak, En is Vra lehetek egyik darabjá-
nak, Ha el hagyom külsőbit én bégény házammak.

Bátyám itthon maradgyon mert ő nem udvaros, Mivel-
telle az bölőt mint hogy mayd parafstos, Nékem a szept budofas
lesfen igen hasznos, Köntösöm is rövid nap Bársonnyal vtrágos.

Nem töltöm el időmet immár csak héában, Nem heverek
csak itthon hazam robb porában, Im ezennel bé megyek némes
Perfiában, Az Bölcsék közt kapok az Astrologiában.

Mikor az gyöngyel gazdag Indtában futok, Egy másával
az igaz Gemantban fel rakok, Amaz hitván jaspissal lovat pat-
koltatok, Egy öklömmi Smaragdust te néked is hozok.

Kérlek azért io Atyám hogy ezt meg engedgyed, El vá-
gyodor fejemet budofni tereffed, Arany, tallér, dukámat mind
őve szerezzed, Nékem robb pénzt bár ne adgy legyē tiéd rezed

Ez legyen az summája mostan befédemnek, Hordasd elő
ládáit bő kereseményinknek, Harmad részét enyimnek alitom
mindennek, Arannyal tölcs erkényit vitézi feiemnek.

Nagy háboru elmével az vén Atya vala, Gonobb fia befé-
dén bánatban borula, Sűve télék haraggal siralma csordula,
Végre semét meg tórlé s ilyen formán sfolá

Micsoda vesély izgat téged budofásra, Robb goromba mit
sietz te is Vraságra, Nem áll az Phoenix madár hidgyed min-
den aghra, Bársony nyeret sem téfnek tudod az Samárra.

Micsoda rést kérst tőlem mit adtál kezemben, Egy pén-
zedet sem láttam tellyes eletedben, Ha igazán ostozunk tetű
iut rétedben, Mert tudod hogy nem tóttél semit a sektényben

Nem vagy te io budofni, mert én azt nembánnám, Mikor
ahoz illendő erköltsődöt látnám, Hogy tanulni ki mennél én
magam kívánnam, Ha vétekre haylando elmédet nem tudná.

Vigyá

Vigyázonak serénnek iozannak kell lenni, Idegen orszá-
gokat az ki akar látni, űres gyomrot gyakorta kell annak hor-
dozni, Az port puha párnának sokszor meg kel funi.

Az íővevény fiaktol az idegen határ, Alhatáros nagy fi-
vet tanulo elmét vár, Mert az budofok után sok erőfs proba
iár, Ott az illyent mint te vagy követi fégyen s kár.

Nem hasznos a budofas tudgyad ám mindenbē, Mert nem
egy erkölts lakik minden emberekben, Tuddé mikor az ökröt
fel kar getik Bécsben, Ottis nem iut ő néki a fep emberseggben.

Laddé ha az palántot másuva űltetik, Könnyen ki alsz ha
vizzel tövét nem értetik, Az zöldellő ágat ha Eger fában té-
sik, Annak az gyümölsében egy ember sem éfik.

Bizony nem fer te hozzád Hercules példája, Sandornak
sem így állot mint néked a fája, Nem volt néki markában min-
denkor kupála, Pohár helyet kezében villogot fályája.

Néked mindenek felét kell csak vetet a fal, Enjel is legh
gyakrabban álmadozol borral, Fel haytod az Serleget éiomra-
is holval, Az két féméd mindenkor csak pohárban kandal.

Herculesnek Sandornak helyén volt elméie, Mind a ket-
tőnek penig vitézi ereie, Tuddé hogy egyiknek is nem volt
tők az feie, Bizony Cserefsnye sem volt az agyok veleie.

Te peniglen io fiam vagy viaf elméiű, Erköltsődben é-
retlen nem Salamon feiű, Itélettel erőtlen igen elő teiű, Azers
budofasoddal reád sok vesély io.

Metzes ha az Tengernek féles vízére iutf, Hogy soha
nem tanulál könyörgeni sem tudf, Ahol téged tanitnak onnat
erőssen futf, Jele hogy rövid napon kettős isákra iutf.

Nem töltöd el idődet azt módod héában, Vgy leszen mert
vagy isbol vagy izzadsz az tánczban, Ha az nemes tudomány
laknék a pohárban, Tudó hog bokrosával bunék az agyadban.

Nagy kérkedékenységre az nyelved fel kele, Hogy Ge-
mántal tanisf rád hamar leszen tele, Indiat Gyöngyöd is leszen
minden féle, Mikor meg iöf ragd elő s ugy kérkedgyél véle.

Vly vesztég most házadban nincs semmi bánatásod, A gyö-
nyörű életben nincs világon másod, Boffusaggal sivemet mi-
re véfed áfod, Ebben az fándékdobban nem leszek én társod.

Vagy bánod vagy nem bánod az iffiu felele, Elmegyek
 innét hazul mit gondolok véle, Pirongatásod miat sive m bü-
 val tele, Csuda karom ellened hogy kardra nem kele.

Nám mint egy rof Agarat sítén ugy pirongatb, Nekem
 nemes fiadnak bõrsületet nem adb, Kellõ bándékomban is elõ
 mennem nem hadb, Vgy tetszik hogy mind ennem s mind in-
 nom merget adb.

Azt alitom hogy engem tartatb csak bolondnak, Vgy be-
 féllebb énnékem mint egy tudatlannak, Igen bánom hogy en-
 gem tartatb vak parastnak, Nám csak ugy fõlõ énnékem mint
 egy kopasb pórnak.

El hadlak én tégedet ezennel io Apiok, Hozz pénzt elõ
 nagy bõvõn ha te fiad vagyok, Az lovakat parkoltasd mert ut-
 ra indulok, Most adgy haadb mert soha tõlled nem kuldulok.

Hogy ez dõlõs befédet az iffiu végezé, Az keserédet At-
 tyá feiét le fõggesté, Somoru sèmeivel fiát meg tekinté, Súrõ
 kõnyvhullataskõzt befédet így kezdé:

Ez volté õrdõmemnek bumra geriedt vége, Nem ez vala
 sive mnek bezzeg reménsege, Hogy te miád romollyon éle-
 tem vénsege, Azt tudtam hogy te lennél házam ékessege.

Régi nagy vénsege mben siam miért hadb el, Sok io tété-
 menyimert mire taitatb el, Vigassagtól sive met ihol fakastod
 el, õrdõmemet bánatban hogy így forralod fel.

Tuddé mely hõsege mben téged tartottalak, Hideg Tõlnek
 ideién bõ takargattalak, Håboruban vállamon téged hordoz-
 talak, Ne hadgy el ågyékombol sårmazot sèp alak.

Mikor sokan fiokat le tõtték feltetekben, Akkor sòritotta-
 lak tégedet õlemben, Mikor sokan meg holrak sonyastõ eh-
 segben, Akkor Semlye darabot nyutottam kezedben.

Hosbas betegsegedben ingyen sèm aluttam, Mihelt meg
 sòlitottål talpamra állottam, Ha mikor te saygattål én is ohay-
 tottam, Az Doctornak éretted sok arannyat adtam.

Sítén ugy feltettelek mint sèmem vilågát, Házam ékes-
 segének zõldellõ sèp ágát, õrdõmemben io siam te se sèrez drå-
 gát, Elete mnek ne hir vazd gy õnyõrõ virågát.

Ne kòz

5
Ne kövefdédes fiam kérlek az Absolont, Ki meg vénhűt
Attyához haragos fegyvert vont, Ved elődben például Cleo-
bist és Bitont, Szerelmes Anyja alatt az kitaligát vont.

Tekintsed meg tükörből bár csak az Eszragot, Mely re-
pülni segíti Attyát ki meg aggor, Mint hogy az vénseg miatt
nehezen ballagot, Sárnyával emelgeti az erőltlen tagot.

Crœsust egy néma fia meg memé haláltól, Bátoron meg ol-
talmazá ellenfeg kardgyától, Kiért nagy iutalmát von az Egék
Vráról, Mert meg odék az nyelve séltig folt azontul.

Cymon is meg tisztelé Milciadest Attyát, Kinek mikör
tömletzben hallotta megholtát, Maga feién ki váltá Attya
meg hűlt tagját, Hogy néki meg adhasa földi koporsóit.

Anapias nagy io hirt Amphinomus nyertek, Erőltlen sá-
léiekkal mert iol cselekedtek, El fáradot Attyokat hogy vál-
lokra vőtték, Aethna sebes langjától azért menekedtek.

En penig mind ezekre tégedet nem kérlek, Hanem hogy
ithon lakial arra kényszeritek, Budosnia io fiam el nem erebi-
hetlek, Azért mellettem maradgy az Istenért kérlek.

Semmit erre nem hayla elméie iffjunak, Magát tellyesse-
gessen sánta vándorlálnak, Meg utálta lakóit Attya sép házá-
nak, Azért ily értelemmel folhaz Attyának:

Iment meg pírongatál kin sívem igen sáy, Azolta bosszu-
saggal teli bennem az Máy, Válogatot beféded nálam haszra-
lan háy, Ki engem itt marasztion nincs világon oly sáy.

Ki mondta hogy engem tarcs hogy nem vetettél el, Nem
kérnélek most arra hogy engem vennél fel, Mert hogy né-
kem Attyám légy nem kerestem perrel, Azt sem várom hogy
engem tölled el üzz törrel.

Hossu historiával nékem ne prédikály, Nem kell Tanáts
adásod csak arannyat sámlály Nyugodalmat magadnak te bár
ithon talály, El megyek én lelkekre mondom ezen niegh
cály.

Ha pénzt elő nem hordasí igen hamar saggal, Fel verem
az ládákam amaz nagy baltával, Arannyat Tallért rakok har-
mintz két sákkal, Vgy megyek el budosni lok vitéz solgák-
kal.

Nem

Nem lön akkor mit tenni az iámbor Atyának, Vissza fordult elméjét hogy látá fiának, Parantsola nagy hamar az fő Komorniknak, Hogy pénzt eleget hozzon az gonof vándornak.

Kilentz ezer Aranyat nyóltz ezer Tallérral, Hat ezer forintot is mind régi garassal, De hét ezer forintot mind ezüst dutkával, Parantsola hogy hozzon igen hamarlaggal.

Ezt mindgyárt elő hordá hiven az Komornik, Bőr sákokban az fok pénzt háma szerént töltik, Ezenközben az iffiu igen bitkozodik, Hogy az vezetékeket mire nem késítik.

Hirtelen késülének vagy hat Társekérrel, Azok közzül némellyet meg rakának pénzel, Késben vadnak az solgák, Sóp husz vezetékkel, Elindula budosni fok gyüle véss néppel.

Serelmes io Atyától ingyen sem bucsuzék, Könnyen iáro pey lován csak el firkándo zék, Ez háládatlan sagon Atya keseredék, Azért fia ily fokkal tőle kisergeték:

Eredgy immár dolgodra ha a io nem keller, Hísem talá s rabfagot nemes házad helyet, Pénzed gonoful kélel budosafod mellett, Mert ilyen háládatlant nyomorusag illet.

Tudom hogy az hátadon meg kopik az köntös, Az sürke czundorais nem léssen meg büdös, Meg ifod az mit szerzet az io Atyai os, Meg az mindennapi is leßen nálad sükös.

Megfordula az iffiu nagy hirtelenséggel, Igy felele Atyának embertelenséggel, Mire pattogb io Apók maradgy hon békével, Keres mált az pénz helyet amaz fok ekével.

S E C V N D A P A R S .

HOGY ezeket megmondá elindula utra, Erössen tudakozzik nagy Német orsfágra, Valahun peníg talál Vendégfogadora, Igen rá vág az gazdag Vri vacsorákra.

Leggyakrabban bor felől forgalmatoskodik, Nehéz voltán az utnak semmit nem bánkodik, Ha mely vendég fogado néki iol tetzik, Ott s egy holnapig is éjtel nappal ifik.

Meg haraguvék az utban edgyik solgáiával, Kit meg is fenyegete artzul vagdalással, Titkon az meg rakodék két ezer Tallérral, El sükék Eyfelkorban két többik lovával.

Mikor

Mikor néki meg mondák haynal előtt reggel, Hogy el lop-
ták két lovát ennyi famu pénzrel, Paplan alol csak alig nagy ál-
moson néz fel, Azért nekik válast tön ilyen értelemmel:

Mit bulitotok engem két halando loért, Mit zörgettek a-
gyamon egy néhány Tallérért, örömemben meg annyit adtam
volna ezért. Az haynali gyönyörű szép kegyes álomért.

Hadd aludgyam hadgy békét íób ha tés alufol, Nyugodal-
mas helyedre töllem el távozol, Vgy felek hogy sememről az
álmom el ofol, Fel ne költs az nagy Ora míg kilentzet nem föl.

El felejté az Tallért semeit bé hunya, Az erős bor ital-
tol minden teste tunya, Haynal notát feiéndél Hegedűsse von-
nya, Aquavitát kiáltja hogy hozzanak ínnya.

Almoson is iol lakék az Aquavitával, Elméiét meg fedi-
té az nagy erős ital, Mind egész tíz óráig tele lön álommal, Mi-
kor ostán fel kele így föl az szolgákkal:

Kétfitté az gazda valamit ebédre, Parantsold meg ő né-
ki tellyes életére, Hagy ma eleget főzzön Vri semélyemre,
Nékem is gondóm lében az fizetésére.

Elég lében io Vram üllünk az asztalhoz, Ihol mindgyárt
az gazda tormához csukát hoz, Az pohárt is öblíti az ürmös
italhoz, Szép tánczolo társokat kegyelmednek mayd hoz.

Igen nagy kaczagással az iffiu örüle, Imigy amugy megh
mosdék az asztalhoz üle, Az szolgák is tapotnak erőssen körüle,
Vig lakással megyen el az idő csak töle.

Az iffiunak ruháia gyakorta változik, Az uy Bársony
köntösre macula ha esik, Az szolgáké lében az ök is ugyan le-
sik, Néha akarattyokkal is étek lével festik.

Tizen nyolc ora telék ott az flestőkömben, Sok robb dol-
gok esenek az tánczolás közben, Mindazáltal az Szűzek vi-
gak a sörétben, Mert arannyat nyomtanak bővön tenerekben.

Reggel hogy meg virrada solítá gazdáiát, Ottan elő ho-
zatá egyyk bőr zatskoiát, Nagy keményen pengeti fok réghi
durkáiat, Kétképpen is meg adá az vendégseg árrát.

Onnat eléb indula vigadoz utában, Sok várossal ékesült
friss Német országban, Lant, Hegedű, Virginia, Clavicordiom-
ban, Gyönyörködik faytalan sok gonosszagokban.

8
Mikor gonosf életét egy vén ember látá, Csak ő magát az
iffiat ám külön fölité, Meg bocsásás édes fiam ő néki ezt monda,
Akkor rövid beféddelet ily tanítá:

Kérlek őrtsem hadg' békét a sok dösölésnek, Helytelen hely
be való illetlen költésnek, Ondok uttyát ne kövesd az vesede-
lemnek, Hadd el gonosfagidat folgály az lstennek.

Ne kövesd Niszaust gonosf életiből, Kt mikor meg értet-
te az iövendölöktől, Hogy ő nem meffse vagyon elete végítől,
Soha ostán nem fűnék az nagy réffeségtől.

Philoxenust hallottad tudom az példákban, Ki oly telhe-
tetlen volt az nagy bor italban, Hogy gyönyörűségben ihas-
fék az borban, Daru torkot kívánt volt egy imádságában.

Bonofust is hallottad az nagy Imperator, Kt hogy had-
dal meg győzött probus fel akasztot, Mellyet az uton iáro hogy
körtelen látott, Fel akasztotnak lenni boros korsót mondot.

Ezeket te ne kövesd az uton iárásban, Torkod miá hogy
ne iusf végre kuldulásban, Mert elég bor volna az akar mely
nagy kasban, Az mellyet te tékozlas az egy kicsin hasban.

Mikor az gonosf iffiu ezeket meg hallá, Az nagy iámbor
vén embert igen szidogatá, Nem kell nékem tanácsod kétfer
artzul vágá, Az vén femély haláltól csak alig marada.

Akkor elő rikoltá főbbik folgáit, Meg hagyá hogy kö-
föntse vendég fogadótát, De ugy hogy sokkal külyeb terieffe
Konyháitát, Holnap meg vendégellye sok io akaroitát.

Ihon elég pénz vagyon az gazdának vid el, Velle edgyüt
magad is az piatztot iárd el, Minden gyönyörű élést bö pénze-
men végy fel, Az holnapi vendégfég legyen ilyen rendel:

Három ökröcnyuzzanak holnapra ebédre, Harmintz két
bárány legyen ki süive ki főve, Három fáz fogoly madár süldö
gellyentöltve, Tyuk lud vadhus halakkal konyha legyen tele.

Válastot fő Bor legyen tizenkét hordoval, Meg hartzo-
lok az híres Falernumi borral, Nem hagyom az torkomat hog'
meg teltyék porral, vigan lakom nints közöm a somoru torral.

Kilentz legyen hegedüs virgimas tizen-négy, leles há fás
tiz legyen tárogatosis négy, Tizenkettöd magaddal trombitás
tés itt légy, Negyven legyen Fraucimer s vigan lakhatunk ily.

Nagy

Nagy erőssen az főlgák ott féllel tapottak, Harfást lantost
Virginalt bokrosával hittak, Minden apro pipéért egy egy Tal
lért adtak, De semmit az költésben soha fel nem irtak. 9

Mikor fel virradának az második naphoz, Sok vendégek
ülének tizen két asztalhoz, Az kik mind kéfek lőnek az io bor
asztalhoz, Külömb-külömb éteket az gazda is fel hoz.

Nem volt ott bősülleti az Bornemisának, Mert az iffiu
mondotta gyűmőltstelen fának, Ott az io lakás közben az ieles
iffiunak, Egy io fel serdült pohárt kezében adának.

Mellyet ő el kössőne az terhes sűzekre, Az feiében hogy
holtig éllyenek kedvekre, Az Vr ífik Trombiták harfogának
rendre, Sokan mondgyák hogy legyen io egésségére.

Csak egy szempillantásig meg ívá az borát, Az asztal kö
zepire veté az pohárát, Ezenközben solitá Enekes Deákját,
Nagy fel főval mondattya az Buknak bosfutát.

Mindgyárt kezdé kérkedni nagy vitézségével, Ország elöt
hogy sokfor bayt vit nyereséggel, Bizonyittya solgáia hamis
esküvéssel, Kit meg átándékoza egy ezüst Serleggel.

Fogiad solga s eltemért idd meg mind az borát, Iámbor
solgálatodért tedd el az pohárát, Meg óltalmaztam volna ve
led nemes Troiát, Meg is őriztem volna benne sűp Helenát.

Az sok vig lakások közt Táncczolások lőnek, Az por az
padlást úté oly igen főkének, Az Musicasok peníg tőle pénzt
kérenek, Mellyet reménsegeknél bővebben nyerének.

Hegedűsnek Sípósnak más fel főzarannyat, Trombitások
nak adot Tallért három főzat, De az Fraucimereknek mind se
lyem ruhákat, Bővön sűze nagy hamar igen sűp czifrákat.

Igy töltötte idejét ondok buiaságban, Mikor féllel budo
tot Nagy Német országban, Turbáiának sűja is marada csak hí
gan, Az mosolygo népek közt addig lakék vígan.

Sűdkön sűkék mellőle az gyűlevés solga, Egy inassa ma
rada s annak sem lőn dolga, Lopot pénzel mindennek telik va
la marka, Sebit meg úre lité telhetetlen torka.

Pénzét meg nem olvasta az míg abban tartot, Kivel min
denek felet ő magának ártot, Mert ő Sámado solgát csak eg
gyet sem tartot, Kéért sok bűr zatskoia puftulva maradot.

10. Egyfő két felé kapa hát űres az tarsoly, Semmi nincs az
ládában ki eset az Sámoly, Ki néki költsön adgyon baráttya. is
nincs oly, Nősa pénzeten vendég az gazdával hartzoly.

Egykor egy gazda hozza egy nagy Regisztrumot, Hogy az
vendégfeg felől ő is vegyen fámor, Az aranybol tallérbol dut-
kából kér vámot, Serkeny fel mert elűnk femedről az álmor.

Lovaival nem fizet mert azt mind ellopták, Szekereit az
fogák titkon mind eladták, Isákiát is hogy alut igen meg kot-
rották, Valamint érdemlette finte csak úgy hadták.

Ott az gazda el voná szép aranyaskardgyát, Kivel arczul
vágta volt io tanátsadoiát, Rola gyorsan le vonák Bársony
szep ruháiát, Rayta hagyák csak ingét s az lábravalóiát.

De meg az sem ére fel az gazda iedzét, Az saytalan if-
fiunak rékozlo költsét, Azért az gazda kapá haraggal feyfé-
iét, Rut gonos vendégének hogy el vágja feiét.

Ott az io gazda affony Vráti igen kéré, Hogy annak halá-
lával magát ne vesstene, Hanem háza-táiárol egy fával ki űz-
né, Aztólle vött kárt penig békével szenvedné.

Meg fogadá az gazda tárfa io intéset, Az pad alá hagyitá
fel huzot feyféiét, Kinek iffiu hogy látá megh csendesedését,
Csak nem mezitelen is így kezdé befédét.

Immár engem io Gazdam ha elűst utamra, Bár csak egy
felfőkömet kést az asztralra, Vifely gondot érerem három
kanna borra, Hogy tölled ne mennyek el ily somiuval halva.

Egy tyukmonyat sem adok egy fő olyan mint ház, Vaka-
rodgyál házamtól haszontalan rosz ház, Hoz egy rudat főlgáló
velem mire kotzkáz, Tifituly ki társ nem tiéd ez a rakot kőház

ésd az hátát te lovás de az feiét ne bánts, Vgyan locsog
az nyakán begénynek az korbáts, Hólna allyát el futá a feder-
ies orbántz, Siralomra fordula az könnyen pengő táncz.

Onnat el furamodék sebeit fáylallya, Az ilyen állapotot
nem igen iovallya, Gyomra hogy meg űresült oly igen káro-
lyá, Réghí sok vendégfegét magában fámállallya.

Egy falalat le űle s enni kezdé kérni, Az ablakon kenye-
ret vetének ki néki, Azt oly nagy falatonként kezdé alá nyel-
ni, Az édes kut vizet is meg kezdé kóstolni.

Soha semmi dolgozást nem tanolt életében, Csak fa vágó
fegyver is nem volt az kezében, Mellyért fok lép ebédkort mu-
latot élélen, Híhető hogy a val ő fokkor volt kételesen.

Azonközben érkezék közönséges ehseg, Buza nem léte
miatt rettenetes sükség, Az nagy ehel halállal le omlot az kős-
ség, Országáról néki is le kopék az lépseg.

Tartórány gyűkérből is fok pogácsát süttek, Az foñyafő
ehsegben ebet matskát öttek, Labodából csellyánból vízzel ét-
ket főttek, Korpa pogácsát pedig nagy kedvesen öttek.

Immár mincse nem tenni mért csak egy pénze lints, Csak
egy falat kenyere harmad napig is nints, Az tanifra főáiáról le
kopot az kilints, Hőnnét ki takarodot Attyától hozot kints.

Azért adá ő magát ott edgők Pólgárhoz, Hideg iuta ő egy
ingben konyhára vizet hoz, Igen fázik fűtőzni fokkor kap az
langhoz, Meg gyult ingét furollya térde kalásához.

Edgy kis le vet meg őt volt hírnélkül az konyhány, Kiért
kilenczet csaptak segénynek az farán, Cseber rudon ki veték
az Konyha aytáian, Az dífnok paytáiban ballaga fuhaytván.

Az kevertet az lnas mikor oda vitte, ő is mint edgyik
dífno olyan ehel leste, Hogy az főrnnyű ehsegben ne legyen
el este, Az válu fenekéről lépén ki kereste.

Az dífnok is meg marak egyfer ő mind két ujját, Hogy el
kanyarította előlk az korpát, Az lnasok miat is rayta volt az
lapát, Mert bánták hogy meg ötte az dífnok abrakát.

Ez főrnnyű fok nyavalya ő néki nem tették, Sem mire kel-
lő volta mert ott is ki tették, Kiért az főlgálok is fokkor nya-
kon verték, Azért egykor magában ímígy gondolkodék:

Im menyifok bérefek Atyám udvarában, Bővön kapnak
minden nap az abrak czipóban, En pedig ehel halok ez nagy
drágaságban, Itt léfentemetésem az dífnok olában.

Azt is meg erdemleném fok gonoffagomért, Töménteni
pénzembentorkom mert véget ért, Ez nagy romlásst fenve-
dem gonofbűneimért, Kiknek ifonyu főamok az Egek felé ért.

Vayha ferelmes Atyám meg vissza fogadna, Bár csak az
Bérefek közt nékem főállást adna, Akar csak kenyér hatat enné
hagyitana, Ez robb hammas kevertnél csak az is jobb volna.

Nem volt fogatkozásom Atyám udvarában, Gyakorta
bő takartak arannyas paplanban, Most meg itt sem térek el az
dífnok olában, Huy tovább hadd bujjam bé én-is az falmában.

Nékem szerelmes Atyám mely kegyességgel főlt, Gyönyörű
főp befőde mint mézes lép úgy főlt, nála kedvemre éltő kap-
czám-is selyem volt, Az ő adta ruhában nincsen imár egy főlt.

En bizony haza megyek laktam főp földemben, Es mikor
haza jutok Atyám eleiben, Ezt mondom én ő néki keseredet
főben: Te ellened vétkeztem s a magofis Egh ellen.

T E R T I A P A R S.

MIKor így gondolkodnék főve keseredve, Egy nagy pál-
czát kerese az utnak eredve, Vg' megye az erdőkön vad
almát keresve, Csak azt sem restellené forgasni a nyelve.

Hol menőben főllot volt czifra főp pompával, Mostan oda
bé kandal csak nagy ohaytással, Az kik akkor vőtték volt dali
térđ haytással, Mostan azok kilsirik főrű hagyítással.

Hogy ő volt az Vrsű nem méri mondani, Azt gondollya
hogy senki nem kezd el hinni, Valahul meg riasztják minde-
nűt kébfutni, Alig várná veszet hogy haza tudna jutni.

Egy faluban gyermekek hogy meg láták őtet, Az nyaká-
ban egy sőtét fakadozot inger, Azt alíták hogy köztők vagyón
egy kűfertet, őftőnőkkel botokkal iol meg verék őtet.

Sinte kilentz holnap tőlt visszā menésében, Nem volt har-
mád nap felet kenyér a kezében, galagonya s csipke volt gyak-
rab ebédében, Egy egy kalán korpátskát tőltőt ő béliiben.

Hogy az ődő érkezék meleg Tavaşfelre, Botskorát-is le-
veté pirítani az főnre, Io melegen harapia megh éhűlt inyire,
Hideg vizet locsogat meg hevűlt nyelvére.

Talpa fel-is holyagzot az uton járással, Teste rakva min-
denűt tetű mardolással, Nagy fok budofafok kal nagy fok kop-
lalással, Haza iuta nagy sirva fok főgyen vallással.

Mikor meg látta volna haylékát Attyának, Meg csokolá-
kűfőbit régi hazájanak, Kapuiát hogy meg nyitá nemes udva-
rának, Térđre esvén így bola szerelmes Attyának:

Bezzeg

Bezzeg fokát vétettem Atyám te ellened, Kiért femeid
elől el kellene vened, Meg csak udvarodban is nem kérek
tened, Soha pedig fiadnak nem is kell nevezned. 13

Vétkeimről irtoznak az istia Egek is, Engemet meg utál-
tak az ég csillagok is, Ősve futnak ellenem meg az fellegek
is, Tűzzel igyekeznek rám az nagy Menykövek is.

Lelkem is sir keservei iszonyu vétkeimtől, Reménységem
fikláia síveimből majd ki dől, Bűneimet fámlálván fejem is el
fédül, Iay hogy veftém magamat eggyetlen eggyedül.

Az nagy Isten Igéjét semminek tartottam, Annak hírdé-
sével csak bolondoskodtam, Sokszor az Bibliát is meszbe ha-
gyítottam, Iámbor embert mindennél leg inkább utáltam.

Az Istentől adator Parantsolatokat, Oh hogy csak ugy ra-
noltam mint apro tréfákat, Bennem az Isten életnek csak hire
sem akar, Sokkal inkább szerettem valami kertyákat.

Hogy bizonyos időben harangfót hallottam, Nagy ka-
czagva mindgyárást fülemet bé dugtam, Senkit a Istenegyház-
ból ki nem szoritottam, Más hogy ott volt én akkor Bordély
házban voltam.

Mikor más ügyekezet bűnéből ki térni, Akkor én ügye-
keztem gonosabbul élni, Az hatalmas Istentől nem akartam
félni, Kiért minden nyavalya kezde hozzám férni.

Az ártatlan vér-ontást semminek tartottam, Ha valaki
nem ijut igen megrontoltam, Néha nyomorultakra hamis ra-
nu voltam, Más hogy miattam romlott én azon kaczagtam.

Meg esküdtem hamissan egy nap huson négyfer, Sítko-
zodtam peniglen ugyan Iűntelenfer, Gyönyörködtem egy
nyomban hazudván ezerfer, Mert igaz mondásomnak soha
nem futott fer.

Iámborok barátságát soha nem szerettem, Sok Istentele-
neket de ősve gyűtöttem, Sabad feren azokat meg rébegitet-
tem, Paráznával gyilkossal kenyeremet öttem.

Ez föld kerekégében soha oly bűn nem volt, Kiben el ve-
set feiem sokbor résztes nem volt, Töllem az ártatlan is gonos-
sagot tanolt, Vgy hevertem az bűnben mint egy régen megh-
holt.

Isten.

Istenfelő vén embert meg nem becsültem, Ha kí taná-
csot adot azért arczul pöktem, Az engem oktatonak bakálát
kí téptem, Minden bűnben előknek nyomdokában léptem,

Édes Atyám hozzádis háladatlan voltam, Hasnos tanítá-
sodat talpam alá nyomtam, Ségp kegyes írtésedben edgyet sem
fogadram, Kíért ez nagy ségyenben tetémig borultam.

Te ellened íartam én tellyes életemben, Gonosul indul-
tam volt az nagy kevélyseggben, Semmi io cselekedetem nem
forgot esemben, Háladatlan bolondfag lakot kebelebenen.

Az sok pénzt is peniglen mind el tékozlottam, Mellyet
kezeid közzül kí sirtam kí rittam, Illendő helyben penig csak
eggyet sem adtam, Az sok gonosf tévőknek gonosul ostottam.

Tizen két Tallért adtam az ruha seprőnek, Négy arányat
napiában az ház öntözőnek, Hatvan dukát minden nap ke-
mentze fűtőnek, Mind addég míg pénzemből kí melegítének.

Soha Isten kedvéért csak egy pénzt sem adtam, Ha tölem
kért az Kuldus azért le taglottam, Lantost hárfást hegedűst meg
gazdagítottam, Egy dohos bűdős csokért fáz arannyat adtam.

Nagy rút háladatlanul üdömet töltöttem, Négy egész é-
tendeig nem is könyörgöttem, Mind ebédet vacsorát résegen
költöttem, Illyen ügyem fogyottá most azért is lőrttem.

Az míg pénzenben tartott iozan kétfer voltam, Egyedül
tífta ágyban csak egyfer sem háltam, Parázna semélyeknek
sok arannyat adtam, Egy eb ütő pálczával haza pironkodtam.

Enged meg édes Atyám gonosf bűneimet, Soha bátor fiad-
nak ne nevez engemet, Csak az beresek között mutasd kí he-
lyemet, Edgyik Inas hozza kí abrak kenyereimet.

Bár csak à parak vízben legyen szabad innom, Soha tellyes
életemben bár ne hadgy vígadnom, ne légien nékem szabad soha
bár kaczagnom, csak ne hadgy vétkeimben ehel így meg hálnő

Bár csak az mely czundorát béresek le tőttek, Mikor in-
nep napokat nagy örömmel értek, Adassad azt én reám az kí-
ők viseltek, Mert ékesen késtiter köntösüm el költtek.

Vagy hog' szerelmes Atyám veres egy békoba, Nyakamat
is borítottad egy nagy erős lánczba, Ennem csak kenyér hajat a-
das bár napiába, Míg haragod meg fűnik mostani langiába.

Talám

15

Talám az nagy Isten is meg engedi vétkem, Nem ad íffiu-
sagomban kárhozatot nékem, Meg térd napot is hoz kin obol-
lyon vétkem, hogy ne legyen pokolban hév bororva étkem.

Mikor az meg ídt íffiu Attyának így s'ola, Nagy örömmel
az Attya vállára borula, Ortzáát törölgeti gyakorta csokol-
lya, Azért ilyen beféddelel Gyermekének s'ola:

Isten adot ío fiam újjonnan világra, Edes hazádba hozott
íóvendő sok iodra, Hogy penig emlekeztél ferelmes Atyádra,
Semmi gonoszságotat nem vetem ortzádra.

Bizony édes magzatom látlak nagy örömmel, Távul lé-
tedért voltam somorodot sível, Gyázt viseltem miattad hábo-
ru elmével, Mostan penig vígadok hogy látlak sememmel.

Az te messze létedben igen feltettelek, Eñel nappal szü-
vemben téged viseltelek, Vdvarom népe közöt mint emleget-
telek, Neha penig el buttam úgy kefergettelek.

Feltettelek amaz sok gyűlevés solgáktol, Vizeken íará-
sodban az el borulástol, Az erdőkön peniglen az sok Tolva-
ioktol, Illetlen s'állásokon az hamis gazdáktol.

De lám el vesétedet Isten nem akarta, Erted sívem köze-
pín bánatimat látta, El budosot feiedet íhol haza hozta, Seme-
idet sememnek ísmét látni adta.

Ma síülettél énnékem egy fer udvaromban, Sívemből el
távozik egy sereg az buban, Add ide íob kezedet mennyünk
hamar házban, De tú solgák legyetek nagy forgolodásban.

Hozzátok elő gyorsan sebbik köntösömet, Abban öltöz-
tessegek édes Gyermekemet, Az újában adgyátok se parany
gyűrűmet, örömmel újítatok az én örömemet.

Fogdossak meg nagy gyorsan kövér tyukaímot, Hal is le-
gyen mellyesfék az én ludaímot, Nyuzzák amaz meg hízo ío
tödfü Tulkomot, Vigassaghoz késsítsek mindgyárt udvaromat.

Adgyák ki az Sakátsnak a borfólo erfént, Minden itt ví-
gan lakiék ne mutasson csak sínt, Valaki ma engemet vigassag-
gal tekínt, Arra az nagy Isten is gazdagon áldást hint.

Híjátok bé csoportal íám bor síom síédímot, Gyúytsétek bé
nagy hamar ío akaróímot, Keressegek híjátok réghi barátímot,
Nékik meg íelentsétek haza íótt fiamot.

Csak gyorsan le élének kilentz a fal körül, Vig az gazdá
fiának sive berint örül, Az nagyobbik fia is termő szept mezők
ról lobbágyokkal meg iuta az főlö hegyekről.

Ez volt gondviselethe Attya mezeinek, Ez vötte volt fel
baiát gazdag hegyeinek, Az Tárházak gondgya is kezében
iárt ennek, Aratásnak sántásnak s mind pengig süretnek.

Hogy azért az Vdvarhoz közelgetett vala, Az öregbik
ablakrol Virgna söt halla, Csudállya mit tánczolnak erőssen
busula, Ez dolognak okárol egy Inással sőla.

Ez örömnék gyökere vallyon s mire lehet, Ily jó kedvet
Atyámnál vallyon kitchetet, Illyen gazdag ebédet mi dolog
késítet, Mindezekre az Inas tön ily feleleter:

Atyád kisebbik fia haza töve reggel, Hogy öregb Vram
látá ötött egészséggel, Meg parantsolá nekünk mindgyárt erőf
seggel, Hogy az Konyhát késítsék igen nagy bőfeggel.

Lábairol le vertük amaz köér Fulkot, Ki Len mag pogá
csával oly igen iol lakot, Halat is fokot fogtunk mellyesbet
tünk tyukot, Atyád szerzet öcsédnek Vri lakodalmot.

Vendéget is szerzettünk kilentz a fal mellé, jámbor bará
totokban ugyan fok iöt elé, Meny bé Vram úgy le tés az te ö
cséd mellé, Akkor ő Inasának iffiu ezt felelé:

Hányat hozot ötfem meg amaz fő lovakbol: Talám sem
mi nem költ el amaz bór zatskókbol, Hozotté fok Smaragdust
Nemes Indiából: Erre illyen vála sön az Inas sántából:

Hozot semmit ám látok egy robb fűs fa pálizás, ölözetett
nem láttam soha ollyan hitvánt, Bizony minden ruhája sem ére
ne egg batkát, Atyád reá adatá amaz búrsony dolmánt.

Ezen elkefere dék s nem akar bé menni, Oly sűbéli bánat
tal kezdé foháskodni, Attya is ki érke zék házban kezdé hini,
Akkor az ő Attyának így kezdé felelni:

Menyi időtől fogva te néked szolgálók, Mindent meg cse
lekefem az mitt tölled hallok, Te parantsolatidban hűfegesen
iárok, Besfédidben edgyer is héában nem hágyok.

Mond meg ha valamikor ellened pattogtam, Told ki bá
tor sememet ha reád támadtam, Kövel veres bár agyon ha ve
led morgodtam, Büntess az mint akarod ha söt nem fogadram.

Solga

Szolgálatom jutalma bintén egy módon áll, Az Pipe páf-
toréval itt az udvar háznál, Csak egy fonnyat Báránt is mert
soha nem adtál, Mellyet meg öttem volna io akaroímmal.

Ezt pedig az budosót az sem mire kellett, Ennyi estendők
alat paráznául előtt, Sem lstenből sem pedig te tölled nem fe-
lőt, Nagy kedvesen vendégled io barátid előtt.

Az mikor el méne is uraság keresni, Sok tarfolyát bő pénz
zel meg tudád tölteni, Nyereséggül csak Franczut tudot haza
hozni, Meg is az aftal főre üttedet iol lakni.

Hogy háboru elmélet fának meg érté, Gyomorból iót pa-
nassát fűleiben vévé, Noha az iámbor Attya nehéz neven vő-
vé, Meg is fiát ez főkra illyen válassz éré:

Fiam édes gyermekem mindenkor velem vagy, Mert az
én szeretetem hozzádis igen nagy, Az én palotáimbā tés eggők
gazda vagy, Azért az illyen főknak kérlek hogy békét hadgy.

Valamim nékem vagyon tudodé hogy tiéd, Jámbor főlgá-
latoddal mind magadnak nyered, Háboru panaszodat azért el
felelyted, Ier bé s egyűt örüllünk hogy haza iőt őrséd.

Mert ez társaságunkból régen el veszt volt, Koporsóban
ugy fekűt mint egy régen meg holt, Noha semmié nintsen meg
is haza futot, Sánd meg édes fiam tés eleget iaygatot.

Mert ő is én gyermekem meg nem tagadhatom, ő is tőlem
szarmazot el nem hagyíthatom, Nékem sokat is vétet bűneit is
tudom, De te hísem nem bánhad ha én meg bocsátom.

Azért hamar ióvel bé tekints meg őrsédet, El ne idegenít-
sed kedves vendégimet, Semmi buval ne illesd Atyát feletemet,
Hogy mindenkor Atyádnak esmérhes engemet.

Attyának befédére iffiu csendesedék, őtse őrdome mellé
palotában lépék, Kinek hogy kezét fogá mellé telepedék, Mind
az ketten sírának s oston vígan lakék.

Valamenyi bánat volt messze menésében, Száz annij vígal-
ság volt haza ióvéseben, A fent Atya vendégí valának őrdom-
ben, Egy szept Koronát tőnek az iffiu feiében.

Ez ieles vendégiségben az szept meg ért vének, Attyához
tért iffiuval nagy őrdomben lőnek, Réghí ieles dolgokrol tokat
beszéllének, Meg téréset dícsírék az iffiu legénnek.

Sokkor az meg iótt fiát örömben Attya, Hogy töredelmességet gyermekének látta, Kegyes vidám ortzával szépen meg szólítja, Meg engettem vékedet erőssen kiáltya.

Feie hajtva köföni Attyának io kedvét, Mindenekben igéri engedelmességet, Néha könyv-hullással is arra köti feiét, Hogy jámborul tölti el maradék idejét.

Sok estrendőt elt öfian az Attyaházánál, De egyéb hír felöle nem volt jámborfagnál, Magát meg iobbította poenitentiával, Az után is rébes volt Attya sok iovával.

Applicatio.

IGY fánya meg az Isten az bűnben borultat, Ha töredelmességből vissza-térést mutat, Véike le mosafara talál kies Kutat, Az poenitentiával Istenéhez iuthat.

ő az meg tőrő bűnöst két kezével kapia, Mert azoknak vitérágzik az Isten Isópia, Bűnben síró síveknek nagy erős öflopia, Azoknak is tündöklik reggeli szeptapia.

Ha ki tőrődöt szüvel meg tér az Istenhez, Az nagy Isten mindgyárt kés ott az kegyelemhez, Szent fiát is küldötte az betegesekhez, Mert az orvoslás nem fer az egéffeshez.

Az Istennek sent fia az bűnösökért iót, Bus sívekben azoknak szept vigafalást iót, Kiknek üdvességekért veres áldozat iót, Az ő benne hívókról minden véket el vött.

Meg tőrő bűnösöket Isten ugy serette, Hogy edgyetlen egy fiát érettek küldötte, Bűnök bocsánattyáért meg tőretette, Hogy üd vezülhessenek ő csak azt kereste.

Mert az meg tőrő bűnös sebb az Liliomnál, Ha bűneit el hadgya fenyesebb az hódnál, Mint az fekete bársony ha oly sötét volnál, Az Isten irgalmából feiérb léf az honál.

Tery ki azért vékedből ne haly meg az bűnben, Balgatag juh ne maradgy az rut bővevényben, Had iriák bé ne vedet az glók könyvében, Angyaloknak így seress örömet az Égben.

Irram ezt huson nyöltzban ezer hat fáz után, Sínte Tavaf kezdetin Martiusban iutván, Minden bűnös embernek ily Tanácsot adván, Hogy Istenhez térüljön.

az ifnu példáián.

V E G E.

AZ VASROL.

Minden rendek dolgokban el írnak, A' sebes gallyák tengerek e folynak, Elet rápláló Sánto rendek sántnak, A földös gazdák hegyek e izzadnak.

Ieles Vitézek fegyvert tisztogatnak, Futo lovakat mezőben hizlálnak, A' fegy madarak zöld erdőkben folnak, De az Poëtak talam mind alufnak.

Serkeny fel azért álmos Musam lantya, Hogy ne nyomion el az restfegnek fontya, Mert az tunyafag kire magát ontya, Annak elméjét tudde hogy el rontya.

Az békelességhben nem io csak lenyélni, Nem io héában az kenyeret enni, Sűkség az elmét gyakran köbförülni, Az fegy Vas dólját kezd első befélni.

Az ember immár micsoda üdöt ért, Nyoltzvan pénzt adnak egy sánta Bárányért, Tékozoltyák az pénzt most minden állatért, Károlyltyák adni csak az áldot Vasért.

Edgy főrös Botskort negyven pénzen adnak, Az: penig mondgyák nem igen drágának, Ha penig Vasbol botskort cseálnának, Nétalám abban ingyen kévännának.

Talam nem tudgyák megh az Vas miben áll, Menyi sok gondal Vasat ember talál, De az életre mely bőfeggel használ, Meg mondanám én háfeá halgatnál.

Ezt vegyed azért előfőre esedben, Hogy az Vas lakik az földnek fivében, Sok erős hegyek kövek közepiben, Napfénytől üres főrnnyű sötét helyben.

Pénzért adnak ám gyertyát az kezekben, Az Mivefeknek az Vas kö pintzében, Pénzért hordgyák ki penig káros képpen, Mert az mit vágnak nem Vas az mind éppen.

Sálonnát esik s Bort iszik az folga, Kiknek az Vassal vagy on nehéz dolga, Kártya iádzásban nints igen io módgya, Az déli álmot gyakran hátra hadgya.

Az nehéz követ hátán kell hordani, Néha térden jár ugy kell nyomorogni, Vgyan fűstőlög mikor ki kezd iutni, Azt a litanád hogy fel akar gyulni.

Segény mivefnek meg törődik teste, Mert terehi alatt lött gyakran el este, Hogy ha gyertyáit kézből ki eytette, Az bomlókáús gyakran kőben verte.

De nagy felelem vagyok az Bányában, Mert nehéz kö-
vek vadnak le omlásban, Mivesek akkor vadnak futkosásban,
Az életet viselik markokban.

Ha ott egyedül volnál az Bányában, S el fogyna gyer-
tyád recreatiodban, Az fejed bőri posogna akkorban, Hova
lennél el sok gondolatodban.

Ha ott egyedül jutnál tévelygésre, Fogadást tennél az I-
sten nevére, Hogy ha meg egybet ki hozna nap fényre, Nem
mondasz gonoszt az Vas készítőkre.

Vay ki sok pénzelt tartják az Vas Bányát, Sok vereytek-
kel kenegetik szárnyát, Az ki fel veszi ennek eppen gondgyát,
Repedezéshez készíti az csontyát.

Erős ám az Vas s erős munkát kíván, Az tunyafaggal
nem lakik egy portán, Az délig alvo nálaigen hitván, Annak
az bőri meg kopik az állán.

Sok pénzért szerzik az fénnek az fáját, Borral öntözik an-
nak az fáklyáját, Kenyérrel hullal tartják az szolgáját, Az ki le
veri az Vastak rosdáját.

Nem iária seker az erős utakat, Pénzért cseállóják az sok
kő Kasokat, Sok pénzen veszik az Hátas lovakat, Pénzért veze-
tik szolgák is azokat.

Pénzért álsák meg árkát az vizeknek, Hol innyok adnak
az bomiu Verőknek, Sok pénzen vesnek Tömlőt az seleknek,
Kik meg elestik Tűzít az esköznek.

Minden Mű férfám pénzért készítetik, De mind azok-
ban sok kár találratik, Mert néha oly nagy ár-víz bocsátatik,
Ki miatt sok Koh féll el hanyatik.

De mire valo az Vas, ha azt kérde? Azt is én töllem
ezennel meg érted, Ha csak Kotámgal nem virágzik kerted,
Az Vastnak hasznát esedben veheted.

Hísem egy sing Vas job két annya ónnál, Mert az ón bab-
lya az hartzon nem használ, Ha ón ekével sántani indulnál, Tu-
dom hogy hamar kuldulásra jutnál.

Vassal éppítik az ssep Templumokat, Vassal faragják az
nagy Kő házakat, Vassal éppítik az ssep palotákat, Vassal álsák
meg az ssep Halas Tókat.

Vassal

21
Vassal vágják ki arannyat az földből, Ha mitt meg isznak
az arany edényből, Vassal gyútik azt az föld hegyekből, Vassal
keresnek Buzát is az Földből.

Vassal csénálnak helyet salátának; Vassal készítnek feketet
az Hagymának, Kit az Magyarok hátra ha hagynának, Az O-
láhok ehel is meg halnának.

Ezüst arannyat erőssen dícsérik, Ládák fenekén igen rey-
tegetik, Az ón berfámot segekre bidgyestik, Az Vasnak has-
nát egekben sem veszik.

Egy kis arannyat hat forinton adnak, Sem is sem elég egy
kéfre arézlnak, Oly hasontalan még is rayta kapnak, Az fe-
gény Vasat alitván csak rofnak.

Arany Ekével nem sok ember bánthat, Azezüst kapa bő
bort nem csénálhat, Az ón az tűzön hamar el olvadhat, Ideig
az Vas ott is meg maradhat.

Az nagy fa házak ha földig le égnek, Ne örüly annak
bár az cserepének, De ha Vas segek az hammu közt lesznek,
Sedd fel, továbbá néked hasnot téstnek.

Vassal keresik fenekét Aknáknak, Ezüst és arany kineső
Bányáknak, Az kik Tárházi Vitéz Magyaroknak, Diszi pe-
niglen sombéd országoknak.

Sok Vasat látok az Vrak Kotsián, Vas vagon annak elein
s hátulján, Sok Vas az rudgyán Vas vagon az hámfán, Vas
az csatlaián Vas az kerék talpán.

Hova lennének az ieles Vitézek, Kiknek gyakorta va-
gyon ellenségek, Onbol ha patkót lora segeznének, Az útkö-
zeten fertelen vesznének.

Az io Vitéznek végik Vas Sablyáia, Vas hegyestőri Vas
az ő Sifakia, Vasbol áll inge Vas az ő puskáia, Hegyes Vas-
nélkül roff az kopiáia.

Az puska pört is Vassal törle rontyák, Vas golyobissal
az Várat meg rontyák, Az tunya lovat mind addig borittják,
Vas farkantyú köst, míg futni tanítottják.

Vasbol csénálnak Zabolát lovaknak, Vassal kasálnak fé-
nát is azoknak, Vassal aratnak Buzát az Országnek, Vassal csé-
nálnak hordot is az Bórnak.

Az ezüst pohárt Vassal kolompozzak, Az arany edényt Vasmivel czifrázzák, Kiből az jó bort néha göghgel iffák, De annak tövét csak Vassal kapállyák.

Néha nagy terehi vágyon az sekérben, Kimeg áll gyakran az fár közepiben, De ha egy kis Vas leszen az ősztönben, Tizenkét ókrót meg mozdíthat éppen.

Vassal vágnak fát mind erdön s mind lthon, Kővér malacztot meg sűtnek Vas nyárson, Ha az tűz elfogyna ez egész világon, Tűzet tehetnek két darab atzélon.

Vassal patkollyák Cüzimáknak az talpát, Vassal késsél az jó kenyér sűtő lapát, Vassal csénállyák Vasbol is az Kapát, Vassal késsítnek mind gubát s mind subát.

Az bélyegítőie hísem Vas az pénznek, Mind az Ezüstnek s mind peng az réznek, Vas az eszközök minden Miveknek, Mert az szép mivek Vasat nem gyűlölnék.

Vas az eskőze az segény Kádárnak, Az Astralosnak s az Kupa gyártonak, Vassal csénálnak műbert az Takátsnak, Az Borbélyok is Vassal borotválnak.

Vassal csénálnak aytokra erősz Zárt, Az titkos lopo hogy ne tehessen kárt, Vassal csénáltak Kőmivek is Várt, Az Mefárosok Vassal vágnak felfált.

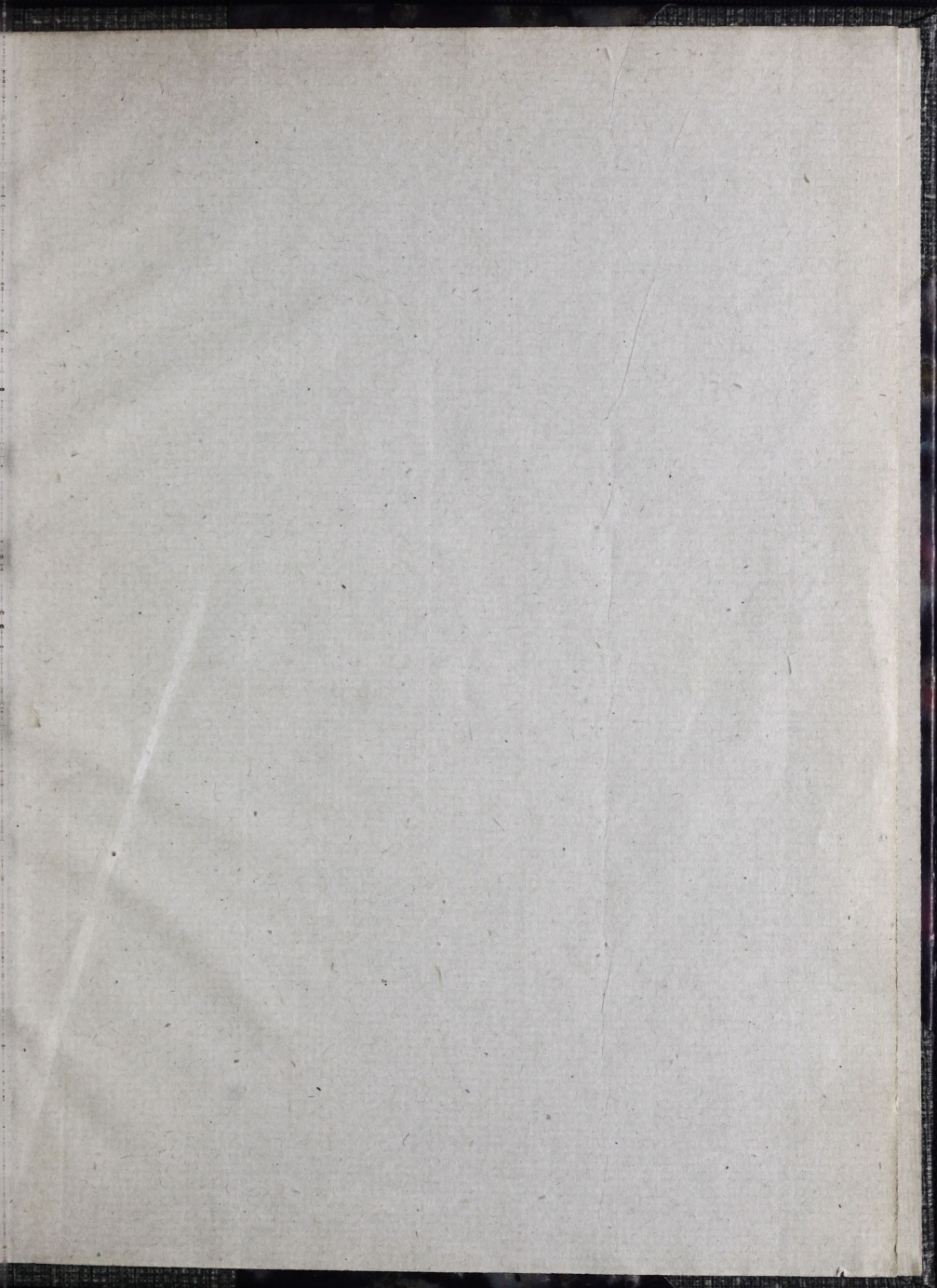
Vasbol csénálnak Késs is az étkeknek, Vasbol csénálnak békót az vétkeknek, Vas íaría gyomrát az Malom kőveknek, Hogy az szép buzát apron törle lűtnek.

Halál nyilai mikoron meg lesnek, Abrázatunkon Sárga fínt is festnek, Annak töriben Tagok hogy el esnek, Vassal álnak Sirt az segény holt testnek.

Senki nem tudgya azt elő fámlálni, Menyi fok hasna kezd az Vasnak lenni, Azért az Vasat ne károld megh venni, Egy nap ha kétfer főtter akarš enni.

Nem drága az Vas ha talállyák késsen, Meg veszik őtett arannyon ezüstön, Azért az Vasnak ellene semmiben, Senki ne mondgyon tellyes életében.

Az ezer hat fáz és az huson ötben, Az kellő Nyárnak fíntén közepiben, Arannyas vize gyönyörű mentében, Ezeket irám egy hívős Sigerben.

Azezüst pohárt Vassal kolompozzak, Az arany edényt Vas mivel czifrázzák, Kiből az íobort néha göghgel iffák, De annak tövét csak Vassal kapállyák.

Néha nagy tereh vagyón az fekérben, Ki meg áll gyakran az sár közepiben, De ha egy kis Vas léssen az ősztönben, Tizenkét ókrót meg mozdíthat éppen.

Vassal vágnak fát mind erdön s mind lthon, Kővér malaczt meg sűtnek Vas nyárson, Ha az tűz elfogyna ez egész világon, Tűzet tehetnek két darab arzélon.

Vassal patkollyák Csizmáknak az talpát, Vassal késsül az ío kenyér sűtő lapát, Vassal csénállyák Vasbol is az Kapát, Vassal késsítnek mind gubát s mind subát.

Az bélyegítőie hísem Vas az pénznek, Mind az Ezüstnek s mind peng az réznek, Vas az eszközök minden Miveseknek, Mert az sűp mívek Vasat nem gyűlölnék.

Vas az eszköze az hegény Kádárnak, Az Astralosnak s az Kupa gyártonak, Vassal csénálnak műbert az Takátsnak, Az Borbélyok is Vassal borotváltnak.

Vassal csénálnak aytokra erőis Zárt, Az titkos lopo hogy ne tehessen kárt, Vassal csénáltak Kómivesek is Várt, Az Mefárosok Vassal vágnak felfált.

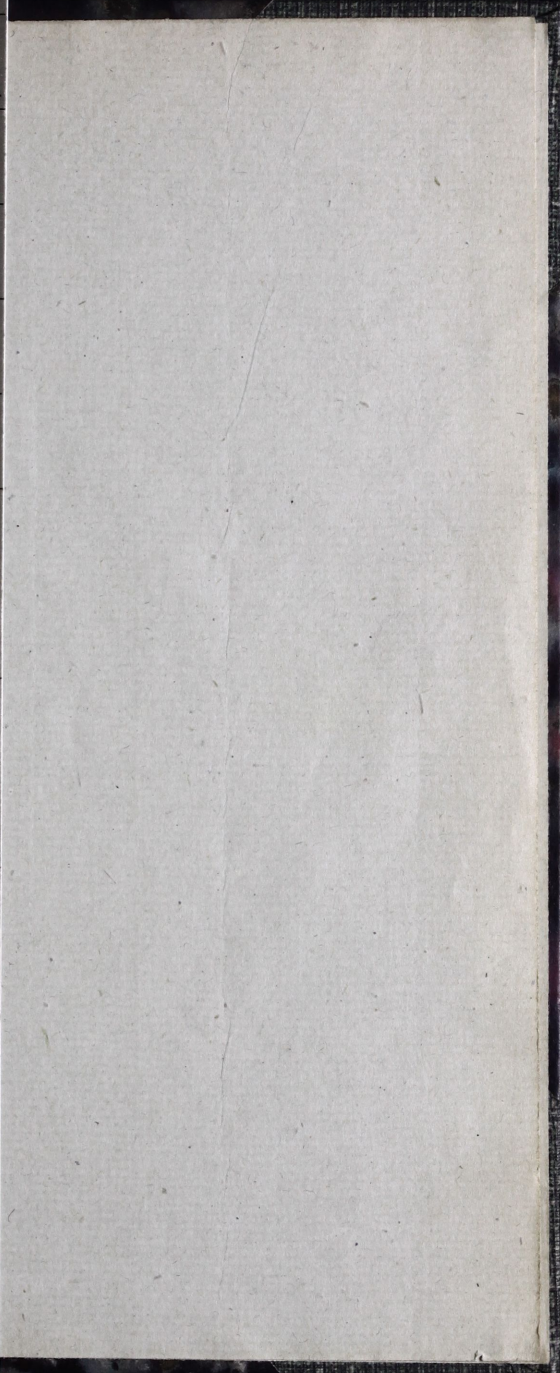
Vasbol csénálnak Késs is az étkeknek, Vasbol csénálnak békót az vétkeknek, Vas íaría gyomrát az Malom köveknek, Hogy az sűp buzát apron töríe hístnek.

Halál nyilai mikoron meg lesnek, Abrázatunkon Sárga sűnt is festnek, Annak töríben Tágok hogy el esnek, Vassal ástnak Sűrt az hegény hólt testnek.

Senki nem tudgya azt első fámlálni, Menyi sok hafna kezd az Vasnak lenni, Azért az Vasat ne károld meg h venni, Egy nap ha két sűr főtter akar sű enni.

Nem drága az Vas ha talállyák késsen, Meg veszik ötett arannyon ezüstön, Azért az Vasnak ellene semmiben, Senki ne mondgyon tellyes életében.

Az ezer hat fáz és az huson ötben, Az kellő Nyárnak sűntén közepiben, Arannyas vize gyönyörű mentében, Ezeket írám egy hívős Sűigetben.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

